

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 18 lipca 1924 r.

o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

I. Zakres działania.

Art. 1. Obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia podlegają w myśl niniejszej ustawy robotnicy bez różnicy płci, po ukończeniu 18 lat życia, pozostający w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach przemysłowych, górniczych, hutniczych handlowych, komunikacyjnych i przewozowych, oraz w innych zakładach pracy, choćby na zysk nie obliczonych, a prowadzonych w sposób przemysłowy, o ile przedsiębiorstwa te zatrudniają powyżej 5 robotników.

Co się tyczy robotników, zatrudnionych w przedsiębiorstwach i zakładach pracy państwowych i samorządowych, Rada Ministrów na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej określi w drodze rozporządzenia w ciągu 3 miesięcy od wejścia w życie niniejszej ustawy rodzaj przedsiębiorstw i zakładów pracy, oraz kategorie robotników, które mają podlegać obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

Art. 2. Uprawnionymi do korzystania z zasiłków, niniejszą ustawą przewidzianych, są robotnicy, wymienieni w art. 1, których stosunek najmu pracy został rozwiązany, o ile w ciągu jednego miesiąca po rozwiązaniu tego stosunku zgłosili swe prawo do świadczeń zabezpieczeniowych w państwowym urzędzie pośrednictwa pracy, względnie w jego oddziale, i conajmniej przez 20 tygodni w 12 miesiącach przed dniem zgłoszenia swego bezrobocia pozostawali w stosunku najmu pracy w zakładach pracy, wymienionych w art. 1 niniejszej ustawy.

Czas, spędzony w służbie wojskowej, wyjąwszy służbę czynną, oraz czas choroby, stanowią przerwę, o którą przedłuża się okresy, przewidziane w ustępie 1 niniejszego artykułu.

Art. 3. Prawo do świadczeń na wypadek bezrobocia może przyznać Minister Pracy i Opieki Społecznej na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia również tym robotnikom, pozostającym w stosunku najmu pracy w zakładach pracy, wymienionych w art. 1 niniejszej ustawy, których zarobek tygodniowy z powodu ograniczenia produkcji nie przekracza pełnego umówionego zarobku za 3 dni pracy.

Zasiłek dla tej kategorii osób określi w każdym wypadku zarząd główny funduszu bezrobocia w granicach od 30⁰/₀ do 50⁰/₀ normy zasiłku, przewidzianej w art. 11 niniejszej ustawy, zależnie od ilości dni przepracowanych.

Art. 4. Wykluczeni od prawa do świadczeń zabezpieczeniowych są zabezpieczeni, którzy pozostają bez pracy:

- a) w czasie pobierania zasiłków, przysługujących im z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby, jak również po ich wyczerpaniu, oraz w wypadkach, w których przymus ubezpieczenia na wypadek choroby nie został wykonany, jeśli stan zdrowia nie pozwala im na podjęcie właściwej pracy;
- b) na skutek inwalidztwa;
- c) na skutek strajku podczas jego trwania;
- d) na skutek okoliczności, powstałych z winy robotnika, które w myśl obowiązujących ustaw powodują natychmiastowe wydalenie z pracy do czasu zgłoszenia przez robotnika nowego wypadku utraty pracy.

W wypadkach spornych co do winy wydalonego robotnika zarząd obwodowy ma prawo zawiesić

wypłatę zapomogi do wyroku sądowego. Robotnik uznany za niewinnego, któremu od pracodawcy przyśądzone zostało wyrokiem sądowym odszkodowanie, otrzyma z funduszu bezrobocia zapomogę w wysokości, odpowiadającej nadwyżce należnych mu zapomóg nad przysądzonym mu odszkodowaniem.

Art. 5. Robotnicy sezonowi, których praca normalnie trwa krócej niż 10 miesięcy w roku, nie posiadają prawa do świadczeń zabezpieczeniowych w okresie sezonów martwych.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, określi kategorie robotników sezonowych oraz początek i koniec martwych sezonów.

W przypadkach szczególnego braku pracy Minister Pracy i Opieki Społecznej na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia, w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, ma prawo uchylić, na czas trwania sezonu martwego działalność powyższego przepisu w stosunku do poszczególnych kategorii robotników sezonowych i poszczególnych miejscowości.

W tym przypadku robotnik nabywa prawa do zasiłku po 10 dniach od dnia zarejestrowania i pobiera zasiłek w ciągu 6 tygodni podczas sezonu martwego.

Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, przysługuje prawo zwolnienia od obowiązku zabezpieczenia na wypadek bezrobocia robotników, którzy są zatrudnieni w zakładach czynnych krócej niż przez 6 miesięcy w ciągu roku.

II. Fundusze.

Art. 6. Celem wykonania obowiązku zabezpieczenia na wypadek bezrobocia i pokrycia płynących stąd wydatków tworzy się przy Ministerstwie Pracy i Opieki Społecznej „fundusz bezrobocia”, który czerpie swe dochody:

- a) z wkładek zakładów pracy, zatrudniających robotników, którzy podlegają zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia;
- b) z dopłat Skarbu Państwa;
- c) z odsetek od kapitałów, stanowiących fundusz bezrobocia;
- d) z dochodów nadzwyczajnych, płynących z darów, zapisów, dotacji Sejmu, Rządu lub samorządów;
- e) z kar pieniężnych, nakładanych za przekroczenie przepisów niniejszej ustawy.

Art. 7. Wkładowi zakładów pracy, zobowiązanych do zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia, wynoszą 2% od każdorazowo wypłacanych zarobków robotników, w tych zakładach pracy zatrudnionych, z tem jednakże zastrzeżeniem, że najwyższą normą zarobku, stanowiącego podstawę do obliczenia wkładek, jest 5 złotych polskich.

Najwyższa norma zarobków, wskazana w poprzednim ustępie, może ulec w razie zmiany stosunków zarobkowych odpowiedniej zmianie w drodze rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia.

Z wkładek zakładów pracy 1/4 potrącają pracodawcy przy każdej wypłacie zarobków robotniczych, zaś 3/4 dopłacają z funduszy własnych. Część

wkładowi, przypadająca na robotników, nie potrącona z jakiegokolwiek przyczyny przy wypłacie, nie może być potrącona przy wypłacie następnej.

Wkładowi zakładów pracy, zobowiązanych do zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia, winny być co miesiąc zdodu, najpóźniej do dnia 20 następnego miesiąca przekazane do funduszu bezrobocia za pośrednictwem organów, wymienionych w art. 21 niniejszej ustawy. Pracodawcy odpowiadają za całą wkładkę bez względu na to, czy część, przypadająca na robotników, została potrącona.

Art. 8. Dopłaty Skarbu Państwa do funduszu bezrobocia wynoszą 50% kwoty, należnej temu funduszowi — tytułem wkładek zakładów pracy, obowiązanych do zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia.

Rada Ministrów może najwyżej połową dopłat, przypadających na Skarb Państwa, przy równoczesnym wskazaniu źródeł pokrycia, obciążyć gminy miejskie oraz gminy wiejskie, posiadające większe zakłady górnicze i przemysłowe, które określi rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Repartycji ogólnej sumy dopłat pomiędzy poszczególnymi gminami dokonywa Rada Ministrów na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 9. Jeżeli kwoty, uzyskane ze źródeł, wymienionych w art. 6 niniejszej ustawy, nie wystarczą na pokrycie kosztów akcji zabezpieczeniowej na wypadek bezrobocia w danym okresie rachunkowym, winien Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia podwyższyć wkładki z zachowaniem stosunku, ustalonego w art. 7 i 8 niniejszej ustawy.

W razie niedoboru Skarb Państwa zaliczy funduszowi bezrobocia sumę potrzebną na pokrycie, a Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu, na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia, rozłoży niedobór na czynniki, wymienione w art. 6 lit. a) i b) z zachowaniem stosunku, ustalonego w art. 7 i 8.

Jeżeli rezerwy funduszu bezrobocia osiągną 50% rocznych wkładek zakładów pracy, w art. 1 wymienionych, natenczas Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu, na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia, obowiązany jest obniżyć wkładki stosownie do rozmiaru bezrobocia, lub też podwyższyć świadczenia, przewidziane w art. 11, do wysokości, nie przekraczającej 60% każdorazowego zarobku robotników, z tem wszakże, że podwyżki stopniowane będą według skali, przewidzianej w art. 11 niniejszej ustawy, z uwzględnieniem najwyższej normy zarobkowej, oznaczonej w myśl art. 7 niniejszej ustawy.

Art. 10. Fundusze, powstałe z wpływów, wymienionych w art. 6, używane być mogą jedynie na wypłatę zasiłków, przewidzianych w art. 11, na pokrycie wydatków kosztów przejazdu do miejscowości, w której bezrobotny otrzymał pracę, na pokrycie wydatków administracyjnych funduszu bezrobocia, oraz na utworzenie sum rezerwowych.

Osobne rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z Ministrem

Skarbu oraz Prezesem Najwyższej Izby Kontroli Państwa, określi przepisy:

- a) o sposobach dysponowania funduszem bezrobocia, o wykonywaniu kontroli oraz o rachunkowości i kasowości funduszu bezrobocia, zgodnie z art. 3, 11 i 12 ustawy z d. 3 czerwca 1921 r. o Kontroli Państwowej (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314);
- b) o przedkładaniu przez zarząd główny funduszu bezrobocia sprawozdania z tytułu administrowania funduszem, oraz o lokowaniu sum, wpływających do funduszu bezrobocia.

III. Świadczenia.

Art. 11. Uprawnieni do pobierania zasiłku w myśl art. 2 niniejszej ustawy otrzymują na czas swego bezrobocia zasiłek pieniężny z funduszu bezrobocia w stosunku procentowym do zarobku, stanowiącego podstawę do obliczenia wkładek, w art. 6 lit. a) określonych. Zasiłek zwiększa się lub zmniejsza w tym samym stopniu, z jakim do dnia jego wypłaty zwiększa się, względnie zmniejsza w danej miejscowości zarobki robotników tej kategorii, do której zalicza się zabezpieczony, przyczem znajduje zastosowanie najwyższa norma zarobku, przewidziana w art. 7 niniejszej ustawy.

Zasiłek ten wynosi:

dla robotnika samotnego	30%
dla robotnika, obciążonego rodziną, złożoną z 1 — 2 osób	35%
dla robotnika, obciążonego rodziną, złożoną z 3 — 5 osób	40%
dla robotnika, obciążonego rodziną, złożoną z więcej niż 5 osób	50%

zarobku, ustalonego w myśl art. 7 niniejszej ustawy.

Zasiłki zabezpieczeniowe zajęciu sądowemu ani administracyjnemu nie podlegają.

Art. 12. Do rodziny zalicza się pozostających na wyłącznym utrzymaniu bezrobotnego:

- a) żonę niezarobkującą, względnie męża;
- b) dzieci, pasierbów i rodzeństwo niezarobkujące do lat 16 życia, oraz ponad lat 16 życia, ale niezdolne do zarobkowania;
- c) dzieci, pasierbów i rodzeństwo od lat 16 do lat 18, kształcące się w średnich zakładach;
- d) rodziców i dziadków niezdolnych do zarobkowania.

Art. 13. Prawo do pobierania zasiłku na wypadek bezrobocia zaczyna się po 10 dniach, licząc od dnia zarejestrowania się bezrobotnego w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy, i trwa najwyżej przez 13 tygodni w ciągu jednego roku, licząc od dnia pobrania pierwszego zasiłku tygodniowego.

Na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia może Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu przedłużyć ten okres do 17 tygodni.

Prawo do następnych 13 tygodniowych zasiłków przysługuje po roku, licząc od dnia pobrania pierwszego zasiłku tygodniowego w okresie poprzednim, o ile zabezpieczony pracował w tym czasie co najmniej 20 tygodni w zakładach pracy, podlegają-

cych obowiązkowi zabezpieczenia na wypadek bezrobocia.

Wypłata zasiłku dla bezrobotnych odbywa się w ustalonych dniach tygodnia za tydzień ubiegły, względnie za tę ilość dni, przez które w ubiegłym 7-dniowym okresie zabezpieczony pozostawał bez pracy.

Art. 14. Bezrobotny, który w trakcie otrzymywania zasiłku na wypadek bezrobocia przystąpił do pracy zarobkowej i ukończył ją, względnie utracił bez winy z jego strony, po upływie dni 10 podlega dla otrzymania zasiłku obowiązkowi 10-dniowego wyczekiwania w myśl art. 13 niniejszej ustawy; od wyczekiwania wolny jest bezrobotny, który ukończył nową pracę, względnie utracił ją bez własnej winy przed upływem 10 dni.

Art. 15. Prawo do pobierania zasiłku na wypadek bezrobocia traci robotnik:

a) jeżeli nie przyjmie odpowiedniej pracy, wskazanej mu przez Państwowy Urząd Pośrednictwa Pracy na warunkach, w danej miejscowości ogólnie przyjętych, z wyjątkiem jeżeli odmówi przyjęcia pracy w zakładach, objętych strajkiem lub lokautem.

Praca winna być uważana za odpowiednią, o ile odpowiada zdolnościom fizycznym bezrobotnego, nie jest niebezpieczna ani dla jego zdrowia, ani moralności, jeżeli jest opłacana wystarczająco wedle przyjętych w danej miejscowości norm i nie spowoduje dla bezrobotnego poważnych przeszkód przy powrocie do jego pracy zawodowej.

Bezrobotny może odmówić przyjęcia pracy poza miejscem swego zamieszkania z przyczyny niedostarczenia mu odpowiedniego mieszkania w miejscowości, w której mu pracę zaoferowano;

b) jeżeli nie stosuje się do przepisów niniejszej ustawy, lub też do postanowień, na jej podstawie wydanych.

Art. 16. Jeżeli robotnik, podlegający zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, dobrowolnie z przyczyn nieuzasadnionych rozwiązał stosunek najmu pracy, traci w ciągu 4 tygodni, licząc od dnia rozwiązania tegoż stosunku, prawo do świadczeń, niniejszą ustawą przewidzianych. Po upływie rzeczonych 4 tygodni otrzyma on zasiłek w myśl zasad, ustalonych wyżej w art. 11 — 14.

IV. Organizacja i administracja.

Art. 17. Fundusz bezrobocia jest osobą prawną. Na jego czele stoi zarząd główny, pozostający pod kierownictwem Ministra Pracy i Opieki Społecznej. W skład zarządu głównego wchodzi:

- a) przewodniczący, względnie jego zastępca, mianowani przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej;
- b) dwaj urzędnicy Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, wyznaczeni przez Ministra Pracy;
- c) przedstawiciel Ministra Skarbu;
- d) 6 przedstawicieli robotników;
- e) 4 przedstawicieli pracodawców;
- f) 4 przedstawicieli samorządów.

Przedstawiciele, wymienionych pod lit. d), e) i f), powołuje na okres 3 lat Minister Pracy i Opieki

Spółecznej, a to: przedstawiciele robotników na wniosek zarządów największych w Państwie zrzeszeń pracowniczych związków zawodowych, przedstawiciele pracodawców na wniosek zarządów organizacji centralnych pracodawców, przedstawiciele samorządów po dwóch na wniosek zarządów centralnych organizacji gmin miejskich, oraz powiatowych związków komunalnych.

Zarząd główny ma prawo powoływać z pośród swych członków komisje, powierzając im wykonywanie poszczególnych swych czynności.

Przewodniczący ma obowiązek zakwestjonowania uchwał, przeciwnych przepisom niniejszej ustawy, i winien wnieść sprzeciw do Ministra Pracy i Opieki Społecznej; sprzeciw ten powoduje zawieszenie uchwały aż do rozstrzygnięcia przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, które winno nastąpić w ciągu dwóch tygodni od dnia zgłoszenia sprzeciwu.

Art. 18. Do zakresu działania zarządu głównego funduszu bezrobocia należy:

- a) administrowanie funduszami, przeznaczonymi na zabezpieczenie na wypadek bezrobocia;
- b) podejmowanie uchwał, dotyczących zmiany wkładek i zasiłków w myśl art. 9 niniejszej ustawy;
- c) wykonywanie nadzoru nad podwładnymi sobie organami;
- d) przeprowadzanie czynności, związanych z wykonywaniem niniejszej ustawy.

Art. 19. Organami miejscowymi funduszu bezrobocia są zarządy obwodowe, powołane do życia w siedzibie Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy. Działalność zarządu obwodowego rozciąga się na teren działalności odnośnego Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy.

W skład zarządu obwodowego wchodzi:

- a) kierownik Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy, jako przewodniczący;
- b) 3 przedstawiciele robotników;
- c) 2 przedstawiciele pracodawców;
- d) 2 przedstawiciele samorządu.

Osoby, wymienione pod lit. b), c) i d), powołuje na okres 3 lat w sposób analogiczny, przewidziany w art. 17 niniejszej ustawy, zarząd główny funduszu bezrobocia na wniosek, przedłożony przez kierownika Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy.

Art. 20. Do zakresu działania zarządu obwodowego funduszu bezrobocia należy:

- a) skutecznianie poboru wkładek na rzecz funduszu bezrobocia, wypłacanie zasiłków i oznaczanie ich wysokości zależnie od zarobku zabezpieczonego, oraz wykonywanie wszystkich innych czynności, związanych z poborem wkładek i wypłatą zasiłków, względnie wykonywanie kontroli nad temi czynnościami, skutecznianiami w myśl art. 22 niniejszej ustawy przez gminy lub instytucje społeczne;
- b) wprowadzenie rejestracji bezrobotnych, zgłaszających swe prawo do zasiłku, oraz utrzymywanie i prowadzenie ewidencji tychże;
- c) załatwianie wszystkich czynności, przekazanych zarządowi obwodowemu przez zarząd główny funduszu bezrobocia.

Art. 21. Czynności, wymienione w poprzednim artykule, wykonywa zarząd obwodowy bądź przez własne biura, lub za pośrednictwem instytucji, wymienionych w art. 22 niniejszej ustawy, a w szczególności odnośnie do rejestracji i ewidencji bezrobotnych, zgłaszających swe prawo do zasiłku, oraz kontroli, przewidzianej w art. 27 ustawy, za pośrednictwem Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy.

Art. 22. Zarząd obwodowy funduszu bezrobocia może za pozwoleniem zarządu głównego i za zwrotem kosztów powierzyć czynności na terenie swego działania częściowo lub w całości gminom po zasięgnięciu opinii ich władz nadzorczych, lub instytucjom społecznym o charakterze publicznoprawnym, które uzna za zaufania godne, a odnośnie do rejestracji i ewidencji bezrobotnych oraz wykonywania nad nimi kontroli — Państwowym Urzędem Pośrednictwa Pracy, które dotyczące zlecenie otrzymać mają od Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 23. Gminy, którym zarząd obwodowy powierzył w myśl art. 22 niniejszej ustawy wykonywanie zastępczo swych czynności, obowiązane są powierzone im czynności w myśl otrzymanych instrukcji wykonać bezwzględnie, instytucje społeczne zaś jedynie wówczas, jeżeli na wykonanie tych czynności wyraziły swą zgodę. W tym wypadku instytucje te wykonywać muszą przekazane im czynności przez cały umówiony okres, a jeżeli taki nie został oznaczony, aż do zrzeczenia się tego prawa, o czym najmniej na 3 miesiące przedtem muszą zawiadomić zarząd obwodowy.

Zarząd obwodowy może w każdej chwili cofnąć upoważnienie, udzielone instytucjom, wymienionym w art. 22 niniejszej ustawy.

Art. 24. Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych może zwolnić gminy na ich prośbę od wykonywania czynności, powierzonych im przez zarząd obwodowy funduszu bezrobocia. Zwolnienie to nastąpić musi, jeżeli powierzone gminom czynności nie są zgodne z art. 22 niniejszej ustawy, albo przekraczają możliwość odnośnych gmin.

Do czasu uzyskania tego zwolnienia gminy są zobowiązane powierzone im czynności wykonać w całym zakresie.

Art. 25. Za wszystkie swoje czynności jest zarząd obwodowy odpowiedzialny przed zarządem głównym funduszu bezrobocia.

Art. 26. Regulamin zarządu głównego, zarządu obwodowego i obwodowych komisji odwoławczych, jak również regulamin Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy, względnie ich oddziałów, w sprawie zgłoszeń bezrobotnych celem kontroli (art. 28) określa rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych określi w drodze rozporządzenia sposób pokrywania kosztów ich działalności i wysokość przypadającego wynagrodzenia dla gmin, Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy oraz instytucji społecznych za spra-

wowanie czynności, powierzonych im przez zarząd obwodowy funduszu bezrobocia.

V. Kontrola nad bezrobotnymi.

Art. 27. Bezrobotny, ubiegający się o zasiłek zabezpieczeniowy, winien przed upływem dni 30 od dnia rozwiązania stosunku najmu pracy zgłosić się do Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy, względnie jego oddziału, i przedłożyć dowody, stwierdzające rozwiązanie tego stosunku, oraz poddać się obowiązującym w zakresie rejestracji przepisom.

W razie niemożności wskazania bezrobotnemu odpowiedniej pracy przyznaje zasiłek zarząd obwodowy, względnie upoważnione przez niego w myśl art. 22 instytucje.

Art. 28. Celem kontroli oraz ewentualnego otrzymania wskazanej mu pracy obowiązany jest bezrobotny przez cały czas pobierania zasiłku zgłaszać się w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy, względnie w jego oddziale, zgodnie z przepisami regulaminu Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy, podanego do wiadomości publicznej.

Za zaniechanie tego obowiązku z przyczyn nieuzasadnionych może bezrobotny być pozbawiony zasiłku na okres 10 dni.

Dla bezrobotnych, mieszkających poza siedzibą Państwowego Urzędu Pośrednictwa Pracy, względnie jego oddziału, winien zarząd obwodowy wyznaczyć jako miejsce kontroli gminę lub instytucję społeczną w myśl art. 22 z uwzględnieniem miejscowych warunków komunikacyjnych.

Art. 29. Zakład pracy, z którym robotnik, ubiegający się o zasiłek zabezpieczeniowy, rozwiązał stosunek najmu pracy, obowiązany jest na żądanie robotnika wydać w ciągu 24 godzin zaświadczenie, w którym podany będzie czas, w ciągu którego trwał stosunek najmu pracy i data rozwiązania tego stosunku oraz wysokość płacy.

Art. 30. Minister Pracy i Opieki Społecznej ma prawo wydać zarządzenie dla poszczególnych obwodów lub gałęzi pracy w przedmiocie zawiadomienia przez pracodawców właściwych Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy, względnie ich oddziałów, w terminie 3-dniowym o każdym wolnym lub nowoobsadzonym miejscu.

Osobne rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej, wydane w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, określają przepisy:

- a) o obowiązku zgłaszania miejsc wolnych i zawiadamiania o nowo-przyjętych robotnikach;
- b) o postępowaniu przy ustalaniu przynależności do zakresu osób, wymienionych w art. 1 niniejszej ustawy, oraz o ściąganiu wkładek, wymienionych w art. 6 lit. a) niniejszej ustawy;
- c) o postępowaniu przy wypłacaniu zasiłków.

VI. Środki prawne i instytucje odwoławcze.

Art. 31. Od decyzji zarządu obwodowego funduszu bezrobocia przysługuje zabezpieczonemu w terminie dni 8, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia, prawo odwołania do obwodowej komisji odwoławczej, działającej w siedzibie zarządu obwo-

dowego, która w terminie 14-dniowym, licząc od dnia wniesienia odwołania, wydaje ostateczne rozstrzygnięcie.

Wniesienie odwołania przeciwko wymiarowi zasiłku nie wstrzymuje jego wypłaty.

Art. 32. Obwodowa komisja odwoławcza orzeka w składzie następującym:

- a) przewodniczący lub jego zastępcy, mianowani przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia;
- b) 1 przedstawiciel robotników;
- c) 1 przedstawiciel pracodawców.

Osoby, wymienione pod b) i c), oraz ich zastępców powołuje zarząd główny na okres jednego roku. Członkami obwodowej komisji odwoławczej nie mogą być członkowie zarządu głównego lub zarządu obwodowego funduszu bezrobocia.

Art. 33. Minister Pracy i Opieki Społecznej, na wniosek zarządu głównego funduszu bezrobocia, ma prawo skasować orzeczenie obwodowej komisji odwoławczej, o ile uzna, że nastąpiło:

- 1) jawne pogwałcenie prawa lub niewłaściwa jego wykładnia;
- 2) pogwałcenie formalności postępowania o tyle istotnych, że wskutek niezachowania ich niepodobna rozstrzygnięcia obwodowej komisji odwoławczej uznać za prawomocne;
- 3) przekroczenie zakresu kompetencji, nadanej obwodowej komisji odwoławczej.

VII. Kary.

Art. 34. Pracodawcy, uchylający się od obowiązku, nałożonego na nich art. 29 i 30 niniejszej ustawy, karani będą w drodze administracyjnej na wniosek zarządu obwodowego funduszu bezrobocia grzywną od 10 — 100 złotych, uchylający się zaś od obowiązku zgłaszania robotników, podlegających obowiązkowi zabezpieczenia, oraz od płacenia wkładek, przewidzianych w art. 6 niniejszej ustawy, grzywną administracyjną od 200 do 1000 złotych.

Grzywna zamieniona będzie, na wypadek niemożności ściągnięcia, na karę pozbawienia wolności według uznania władzy orzekającej, jednak nie ponad 4 tygodnie. Do orzeczenia powołane są władze administracyjne I instancji.

Od orzeczenia władzy administracyjnej I instancji można w ciągu dni 7 od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi powiatowemu (pokoju), który postąpi tak, jakby orzeczenia karnego nę wydano.

Na obszarze województwa poznańskiego, pomorskiego i w górnośląskiej części województwa śląskiego stosują się przepisy o wydaniu policyjnych nakazów karnych.

Art. 35. Jeżeli zarząd obwodowy funduszu bezrobocia stwierdzi, że bezrobotny podał nieprawdziwe dane co do warunków, uprawniających go do pobierania zasiłków, może pozbawić bezrobotnego prawa do zasiłku na okres do 4 tygodni.

Winni rozmyślnego przedstawienia, względnie potwierdzenia nieprawdziwych danych, mających uza-

sadnić przyznanie zasiłku z tytułu niniejszej ustawy, ulegną karze aresztu do 1 miesiąca, lub grzywny od 30—1.000 złotych, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej. Właściwe są sądy powiatowe (pokoju).

VIII. Postanowienia końcowe.

Art. 36. Wykaz należnych zaległości, stwierdzonych przez zarząd obwodowy lub upoważniona w myśl art. 22 niniejszej ustawy instytucje, stanowi tytuł egzekucyjny.

Zaległe składki, koszty egzekucyjne i inne należności ściągane będą w ten sam sposób, jak podatki gminne.

Zarządom obwodowym i upoważnionym przez nie instytucjom przysługuje również prawo poszukiwania tych należności w drodze egzekucji sądowej.

Kara za zwłokę wynosi 5⁰/₀ za każdy rozpoczęty miesiąc.

Art. 37. Wszelkie pisma i załączniki, dotyczące zabezpieczenia na wypadek bezrobocia, wolne są od opłat stemplowych w myśl ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 36, poz. 315) oraz ustawy z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 44, poz. 296).

Art. 38. Minister Pracy i Opieki Społecznej ma prawo w ciągu roku od wejścia w życie niniejszej ustawy zawiesić przepis art. 2, dotyczący obowiązku pozostawiania zabezpieczonego w stosunku najmu pracy przez 20 tygodni w 12 miesiącach przed dniem zgłoszenia rozwiązania tego stosunku, oraz przedłużyć ustalony w tymże artykule termin zgłoszenia w Państwowym Urzędzie Pośrednictwa Pracy przez bezrobotnego swego prawa do świadczeń.

Art. 39. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, w odniesieniu zaś do art. 34 i 35 niniejszej ustawy również Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 40. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie 1 miesiąca od jej ogłoszenia, przeprowadzenie zaś ustawy na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej nastąpi w ciągu roku od dnia jej ogłoszenia.

Przy zastosowaniu przepisów niniejszej ustawy na obszarze województwa Śląskiego przewidziane w ustawie funkcje Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy wykonywają komunalne Urzędy Pośrednictwa Pracy, a na przewodniczących zarządów obwodowych funduszu bezrobocia powoływani będą wyznaczeni przez wojewodę urzędnicy.

Art. 41. Od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa tymczasowa z dnia 4 listopada 1919 r. o doraźnej pomocy dla bezrobotnych, oraz postanowienia ustaw i rozporządzeń niemieckich w sprawie pomocy i opieki nad bezrobotnymi.

Art. 42. W razie, gdyby w okresie pierwszych dwóch lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy bezrobocie było tak niewielkie, że na pokrycie kosztów akcji zabezpieczeniowej wystarczyłyby wpływy, przewidziane pod punktami a), c), d) i e) art. 6, Ra-

da Ministrów na wniosek Ministra Pracy i Opieki Społecznej władna jest zwolnić Skarb Państwa w tymże okresie od uiszczenia dopłat, podanych pod punktem b) tego artykułu, względnie zmniejszyć te dopłaty do rozmiarów, pokrywających jedynie ewentualny deficyt funduszu bezrobocia.

Jeżeli w trzecim roku, licząc od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, skutkiem wzrostu bezrobocia powstanie niedobór w funduszu bezrobocia, Skarb Państwa będzie obowiązany niedobór ten pokryć do wysokości sum, zaoszczędzonych dzięki wykorzystaniu uprawnień, przewidzianych w ustępie poprzednim, poczem dopiero Minister Pracy i Opieki Społecznej będzie mógł podwyższyć wkładki w myśl ustępu pierwszego art. 9.

Art. 43. W czasie pomiędzy dniem ogłoszenia ustawy a dniem wypłat normalnych świadczeń, obowiązujących na zasadzie niniejszej ustawy, Rada Ministrów ma prawo w razie potrzeby zarządzić w odnośnych miejscowościach akcję doraźnej pomocy za pośrednictwem powiatowych związków komunalnych i gmin miejskich.

Koszty doraźnej pomocy, określone niniejszym artykułem, mają być pokrywane na rachunek funduszu bezrobocia w formie pożyczek, udzielanych samorządom, i nie mogą w żadnym wypadku obciążać samorządów pod względem finansowym.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

Minister Sprawiedliwości: *Wł. Wyganowski*